

telse af lovforslag, først og fremmest lovforslaget vedrørende de meget omfattende og indgribende omsætningsskatter. Desuagtet tror jeg, det er rimeligt at opretholde forespørgslen, og vi ønsker samtidig at spørge, om de fremsatte lovforslag er alt, hvad regeringen har at sige om den økonomiske udvikling, om inflationsproblemet og om sin indsats heroverfor. Med den urimeligt korte tidsfrist, regeringen har givet til behandlingen af vort lands økonomiske politik, er der så meget mere grund til, at en drøftelse i det høje ting snarest kommer i gang.“

I sin svartale påpeger *statsministeren*, efter udførligt at have belyst den situation, man stod over for, at der trods de divergerende opfattelser syntes at være nogenlunde enighed om målet for landets økonomiske politik. Uenigheden drejede sig om vejene. „Dér kan jeg gøre opmærksom på, at den gruppe af forslag, der er fremsat af regeringen, også når vi betragter vore problemer på længere sigt, indebærer meget væsentlige fordele. For det første vil jo en forøgelse af overskuddet og større balance for vor økonomi kunne bevirke en tendens til efterhånden at sætte renten noget ned. Jeg vil endda mene, at selve overskuddet efterhånden kunne bidrage hertil. Et af argumenterne fra oppositionens side mod bestræbelserne for at tilvejebringe store overskud har hidtil været, at man i løbet af nogen tid bare forøger udgifterne igen, og så forsvinder overskuddet. Regeringen er meget villig til også at forhandle om dette spørgsmål. Vi har en idé om, at pengene kan henlægges i fonds. Man kan så efterhånden købe obligationer for dem, og derigennem kan renten efterhånden sænkes. Derigennem opnår man også, at pengene, som man mistror finansministeren og andre ministre for at ville bruge, ikke bruges. Jeg kunne tænke mig, at det sker både i forbindelse med Danmarks Erhvervsfond og også i forbindelse med egnsplanlægningen og i forbindelse med kommunerne. Der er mange måder at gøre det på. Regeringen nævner denne tanke. Når man spørger, hvorfor vi ikke har helt præcise forslag, skyldes det simpelt hen, at vi har ønsket at forhandle dette spørgsmål med oppositionen.

Slutresultatet skulle blive — det er det afgørende på længere sigt — at den vækst i dansk økonomi fortsætter, som satte ind efter 1957, og som faktisk har været meget udpræget; medens man i årene 1950-57 kun havde en vækstrate på 2 eller 2½ eller højst 3 pct., er man nu oppe på en vækstrate på fra 4 til 5 pct. Vi er alle interesseret i, at dette kan fortsætte. Jeg tænker ikke alene på den formelle beslutning om, at man i løbet af 10 år i det vesteuropæiske samarbejde skulle øge produktionen med 50 pct., men jeg tænker også på, at skal vi kunne imødekomme netop de mange ønsker, der stilles fra befolkningens side både til staten og kommunerne og også til forbedring af levestandarden og til en udvikling på det sociale og kulturelle område, ja, så er det nødvendigt at fastholde denne økonomiske vækst. Regeringens udgangspunkt for en drøftelse er, at de